

שורות מן הצוואה

הבְּדִירוֹת: צָרִיךְ לֵהִיֹּת חֲזָקִים מְאֹד
כְּדֵי לָאֵהֱבֵךְ אֶת הַבְּדִירוֹת; צָרִיךְ רַגְלִים טוֹבוֹת
וְהַתְּנַגְּדוֹת יוֹצֵאת מִן הַכֶּלֶל; אֵין לְהַסְתֵּךְ
בְּהַצְטַנְנוֹת, שְׁפַעַת, אוֹ דִלְקַת גְּרוֹן; אֵין לְחַשֵּׁשׁ
מִשׁוֹדְדִים אוֹ רוֹצְחִים; אִם צוֹעֲדִים
כָּל אַחֲר־הַצְּהָרִים אוֹ אֶפְלוֹ כָּל הָעֶרֶב
יֵשׁ לְדַעַת לַעֲשׂוֹת זֹאת כְּלֹאֲחֵר יָד; אֵין לְשַׁבֵּת;
בְּעֶקֶר לֹא בַחֲרֶךְ; עִם רוּחַ מְכָה בְּעֵשֶׁב הָרֵטֶב,
וְעִם אֲבָנִים מְצֻפּוֹת בִּין לַח בֵּין עֲרֻמוֹת הַזֶּכֶל;
אֵין שׁוֹם נַחְמָה, בְּכֶךְ אֵין כָּל סִפְקָה,
חוּץ מִיּוֹם שְׁלָם וְלִילָה לְפָנֶיךָ
בְּלִי חוֹבוֹת אוֹ מְגַבְלוֹת.
הַסֶּקֶס הוּא תְרוּץ. רַבִּים כָּכֵל שְׁיֵהִיו הַמַּגְעִים
– וְגַם בַּחֲרֶךְ, בְּרַחוּבוֹת עֲזוּבִים לְרוּחַ,
בֵּין עֲרֻמוֹת אֲשֶׁפָה מוֹל בְּנִינִים מְרַחֲקִים,
כְּאֵלֶּה יֵשׁ הַרְבֵּה – אֵין הֵם אֶלֶּא רַגְעֵי בְּדִירוֹת;
כָּל כְּמָה שֶׁהַגּוֹף הָעֵדִין חָם וְחִיוּנֵי יוֹתֵר
נִמְשָׁח בְּזֵרַע וּמְסַתְּלֶךְ
כֶּךְ צוֹנֵן וְגוֹסֵס גַּם הַמְדַּבֵּר הָאֵהוּב מְסַבֵּיב;
מְמַלֵּא שׁוֹב בְּאֲשֶׁר, כְּמוֹ רוּחַ פְּלֹאִית
לֹא הַחִיוּךְ הַתְּמִים אוֹ הַכְּחָנוֹת הַמְּפָרַעַת
שֶׁל זֶה אֲשֶׁר הַסְתְּלֶךְ לוֹ כְּבָר; נוֹשֵׂא עִמוֹ עֲלוּמִים
צְעִירִים כְּאֵלֶּה; וּבְכֶךְ הוּא בְּלִתֵּי-אֲנוּשֵׁי,
מְשׁוֹם שְׁאֵינוֹ מְשֹׁאֵיר עֲקָבוֹת, אוֹ מוֹטָב: מְשֹׁאֵיר עֲקָבָה אַחַת
אוֹתָהּ עֲקָבָה לְכָל הָעוֹנוֹת.
נֶעַר בְּאֵהְבוֹתָיו הָרֵאוּנוֹת
אֵינוֹ אֶלֶּא פּוֹרִיּוֹת הָעוֹלָם.

זֶה הָעוֹלָם הַמְּגִיעַ עִמּוֹ; מוֹפִיעַ וְנִעְלָם,
 כְּמוֹ צוּרָה מְשִׁתְּנָה. נִשְׁאָרִים בְּלִי שְׁנוּי כָּל הַדְּבָרִים,
 תּוֹכֵל לְחַפְּשׁוֹ עַל פְּנֵי חֲצֵי עִיר, לֹא תִמְצָאֵנוּ עוֹד;
 הַמְעַשֶּׂה הַשְּׁלֵם, הַחֲזוּרָה עֲלָיו הִיא טָקְסָה. וְכִךְ
 הַבְּדִידוֹת גְּדוֹלָה עוֹד יוֹתֵר, אִם הַהֲמוֹן
 מְחַכֶּה לְתוֹרוֹ: כָּל כְּמָה שֶׁגָּדַל מִסְפֵּר הַהַעֲלָמִיּוֹת –
 הַסְתַּלְקוֹת הִיא בְּרִיחָה – וּמָה שֶׁמְּגִיעַ, מְכַבֵּיד עַל הַהוֹה
 כְּמוֹ חוֹבָה, קָרְבֵן-עוֹלָה לְתִשׁוּקַת הַמּוֹת.
 אֲזִי אַתָּה, מְזַדְקֵן, מִתְחִיל לְחוֹשׁ בְּעֵיפוֹת,
 בְּעֵקֶר בְּרָגַע שֶׁכְּמַעֲט חוֹלֶפֶת לָהּ אַרוּחַת הָעָרֵב,
 וּבִשְׂבִילָךְ שׁוֹם דְּבָר לֹא הִשְׁתַּנָּה; אֲזִי, לְהִרְרֵף עֵינִי, אֵינְךָ צוֹעֵק אוֹ מְתִיפֵחַ;
 וְהָיָה זֶה נוֹרָא, אֲלֵמְלֵא זֹרֵק עֵיפוֹת,
 וְאוֹלֵי קֶצֶת רָעֵב. נוֹרָא, מִשׁוֹם שֶׁצָּרִיךְ לוֹמַר
 כִּי תִשׁוּקַת הַבְּדִידוֹת שְׁלֵךְ לֹא תִמְצָא סְפוּק,
 וּמָה עוֹד מְחַכֶּה לָךְ, אִם הַבְּדִידוֹת הָאֲמֵתִית, זֹרֵק
 שֶׁאֵינְךָ יָכֹל לְקַבֵּל, אֵינָה נְחֻשֶׁבֶת בְּדִידוֹת?
 אֵינן אַרוּחַת-עָרֵב אוֹ צְהָרִים אוֹ סְפוּק בְּעוֹלָם
 שִׁישׁוּהָ לְהִלִּיכָהּ בְּלֹא קֶץ עַד לְרַחוּבוֹת הָעֲנִיִּים,
 שֶׁם צְרִיכִים לְהִיּוֹת אֲמֵלִלִים וְחֲזָקִים, אֲחִים לְכָלֵּבִים.

Trasumanar e organizar, 1971

מאיטלקית י.ל.